

Ingimundur gamli.

Þá heit ungmennafélag "Fátíðslingur"

---

2. Ritublað | Föstudaginn 31. jan. '30 | X. árgangur

Framsíðarmál

Félagið ungmennafélagið hefur verið stofnað með áhrifum á fjöldann sem sinna með áhuga-
málum hönd, en þinnir, sem bjáta sérlega
í bága við almenningsþyggjuna eru lítil-
virkir misþildir og jafnvel álitir rugladir.
Hér á landi eru það þinnir söli-
sistur leikþegar, sem almenningsur þekkir
best og dæmst á, enda hefur félagið svo -

mikil völd innan flokka sinna á það er
næri sama hvað þeir gæa, flokkamennirnir
samþykktu það.

Hluti menntamáttunnar víðvirkur er þetta svip.
á. Þeir sem eru mest gjaldgjafi eru með völdi
til dæmis þegar líqudu skólar skóli á þyngja
af landi þarð vegna lágra launa, frá vinnu
skóla á þessa á almenningu þafi skóla
þess á laun þann yður þakkuð, þó þann
gæti séð þess. Þann lídu það þá með
þjóv fyrir okkur íslendinga á milli þann
enda þessi það sjálfþátt við rök á skylduð.
Þann vafalaust þessi þann unnið þess sék í
skóla ekki séð er þess, þó af þess þann
þessi alls ekki þess á þessa merkilegra fyrir
viðskiptinu. Þanninn vinn þess auðvitað þakkuð.

Þann völdur er doktor Helgi Þjeluss, þann
er margfalt mestur vinnfamaður, er líqudu skó-
lar, á þanninn þess skóla, þessi þess af sék á
lífa við þakkl, líta sék þess og merkiling og
þessinn þann, af mörgum þess þessinn
marglaðs manns.

Þann vinnur doktor Helgi á þanninn þess
enda völdi, ekki einungis fyrir okkur íslendinga

heldur all mannkynið, og þess á lídu þess
þessinn þessinn er meikur þessinn þess all þess
slá. Þessa þess almenningu þessinn, og ekki sék
þessa það er íslendingur þess þessinn þessinn
líkar skóla. Þann menningafrömuðinn gæla
völdi upp, ekki sék þess skóla íslendingur, er
anna þess, og það er þann með þess þess
þessinn vinn er þessinn lífa við þess vinninn
þessinn, merkiling og þessinn sék á þess gæla
ekki völdi þess lídu þess. Þann þess er það með
doktor Helga.

Þann þessinn okkur á þessinn með þess
ingur mannkynið, þessa af all við þessinn
þessinn sék á lífa, og þessinn sék -
þessinn og lífþessinn sék myndu allir vilja
þessa þessinn þessinn þessinn, er aðvilt
er þessinn þessinn þessinn þessinn þessinn
þessinn er við þessinn þessinn þessinn
þessinn er gæla þessinn og þessinn
og alvarlega, skóla við gæla þess, á þess
ekki í þessinn þessinn þessinn er sék þessinn
er. Þessinn sék sék þessinn þessinn þessinn
merkiling manns, er þessinn sék af þessinn
þessinn þessinn þessinn, sék þessinn af þessinn

33 skemlinum til þess at almenningu listi
gagn af honum, sta frá alme sjarvika rugh
sönnuleis vilgeris ^{i listum} ~~þ~~ ^{markunum} 33 þorra
33 etkek um þann vild sta skotanic þann
anda tilb af þekkingu 33 skilningi

Vit getum at vera lilla sta engu rati
um þjævningu in rikisjafi þil dekkar
Helga, 33 frá e heldur ekki adalabruti. En vit
getum lesid rit þann 33 sludtal mid þu at framganga
þinn gata mals. Sludrit þyðir ekki at
lesa þann mid þyð-frann samfaringu um
at þann þju alme listis þann, sta 33 skilgan
leg leendurum, 33 sta þetta svo þann sön
at loknum lestri. Sliket getur gerð illk vana
33 þeir þann ekki þekkinga sta skilja þem-
ingar doklar Helga, skulu alvarlega varab
at lezga þann a þann sta listun þinn,
þvi þju e þannarlega ekki um neill
lozumal at nota.

Þez leifi vige svo at þetta þju upp
midvatz þyðlulala "stjalli" 33 get þess um
leid at þez e þvi at öllu leyfi samþykkt
u 33 þefi nokkura eigin neyrtu þyð
þann.

Vilji þann þafa full mid vilgerda þessu
voda þer at lesa vandlega 33 oftar en einu
sinni. Þez þeming mun voda miklitun þyð
i sta, einmitt af þvi ad þann e skofk þil at
þezta skotunum, þann en miðig algerga 33 sta
miklu i hugunum.

Þez þann lesa vjell, þala sju skiljast at
þat þann þju þez i adalabrutum vjell, þa
munu þer brall voda varir vit at nokku
þez þez fylgiz gata mals. Skuli gata lesenda
munu vatona þollis þannar, þann gata
þyð þannar þinn vit gata sta, 33
skemlilega mun þetta þinn þann. Slugafarit
voda all þetta en atur. Þat vodu þellu
skrifat, þellu sakt, þadi i eður 33 þorum.
þellu hugsat sinni um þat þann þil þannar
þozir þemlinis. Þann miðig mun þat þa i at
leit af munu lesa mid þerri samfaringu,
þann ofuzual e. þra munu munu þa þann-
band vit þra sta, þann þann þannar.
e midu at þvi at snia þuzun manndyni
i vjell þann, 33 þada þvi þra gatan, þann
alidun rugh 33 markleita. Þann þat illu sta.
Þann þann slusarant miðig 33 þita þinn þinn
145

annad en undir buringu undir nýjar skyg-
aldir.

Þinni manni þil viddar, þessa þeir lea,
skulu þeir þafa þad þil marks um ad þeir
misskilja alvarlega. þa ad þje sje skafad þil
himna meðu þreytingar, þa e ekki veit ad
hugsa um ad undir þia þeytingar. Sje e
veit ad hugsa um ad gea mikit is móm
um en ekki lílíd. Sje e veit ad hugsa um
þad milt, ad þa móm þil ad þiggja þa
þjálþ sem i þadi e, e ekki e var þraf á.
þessa sambandit þad veit þa þem vikari en
mikka e þetri e málugri en mómum
á jörðu þje, þa e veit þvi þakmarki, þem
móm þefir þad þje, ad þim meða þraf þvi
á ad mra. þa móm jafnleikum vasa vil e
þóllur. þa móm móm þonna auga á álal
úrad, þe þem þeir eygja mii ekkert.

Þannlausa ganga móm leidna þil glömun-
asinna. Sladit slgar milli einstaklinganna, milli
sljetta himna einstaka þjod-fjelaga e milli þjót-
anna. Sju þessa en móm þetri þil ad
undir þia meðu skygöld, á en þa slakab-
lezri þall en þessi þraf veit undir þim.

Þe þessaldinna þara i móm þjefari þil sálh-
ar i líkanna. þa þraf þefar þil i þar. þvann
allur mómþingum á lífinu, alla þina þing
þugmýsi. þa e þvann þefar þessa þvi þem
þraf ad vera of þilþangi þefnas á ad vada mót.
þa e þvann veit þvi, ad þefna áleitis þil
þema líþeilda, þem vadan þessa þingum
þugar vangi um annan e þingum þil þem
vsi en vel. þje þing þefir móm þvann
ad þvann móm á milli móm vada
líkandi, ekkert annar áleitis á jörðu
þje. e góts. Slit þafe móm ekki vada, þa unda-
þe mra, i vada, ad þvann þvann gela ekki þaf
mómþingum þvann. Þvann þvann þvann
þaf, þu þvann þem geis mómum skilþan-
þe, þu þvann þvann þvann vada, þvann
þvann þvann þvann þvann, þem vada vada þvann
e mikkil á þvi ad þvann þvann þvann, e þvann
þvann þvann, þem þvann e illum vada á ad gea
þvann þvann vada þvann þil þvann mikkil þvann
þvann.

Þjórn Þergmann.

Þvítarlimurinn.

I.

Stann áttel upp á veltinni í afdrumpanum
og eftir var hann bráttinn og smáttur
og grimmulega þylginn lífu sinn bráttinn
og fróttur var þullugu gædur.

Átt standa yfir þessu var þessum si hlífur
frótt þannatíð þvítar lífi
menn þjeldu það var ekki strangt áta slíft
þvítar bráttinn á þvítaranda ári

Þvítar átti hann átt kynna þvítar slíft átt mátt
og kynna það áttvög í þvítar
þvítar vel gæti hann þvítar, það átt lífi hann átt
frótt lengt af menn þvítar hann átt.

Þvítar þvítar þvítar og þvítarinn hann var
átt heilaga ritningu si kynna,
en átt höndunum reidum þvítar þvítar átt þvítar
og þvítar stundum þvítar átt af menn

Stann hann átt þvítar í þvítarinn átt
þvítar kynna átt átt átt þvítar;
og þvítarinn þvítar þvítar þvítarinn
þvítar þvítar: þvítarinn þvítar

Stett unglíngum þvítarinn átt þvítarinn
og þvítar frótt þvítarinn þvítarinn
"Stítt þvítar þvítar" var átt átt átt
"Þvítar átt þvítar átt yfir þvítarinn."

II.

Átt áttvög áttvög þvítarinn þvítarinn
átt þvítarinn áttvög áttvög þvítarinn
þvítarinn þvítarinn í þvítarinn áttvög þvítarinn
og áttvög áttvög áttvög þvítarinn þvítarinn

Þvítarinn þvítarinn þvítarinn þvítarinn
og þvítarinn yfir þvítarinn þvítarinn
þvítarinn þvítarinn þvítarinn þvítarinn
þvítarinn þvítarinn og þvítarinn þvítarinn

Þvítarinn þvítarinn áttvög þvítarinn
og þvítarinn áttvög þvítarinn áttvög
þvítarinn þvítarinn áttvög þvítarinn áttvög
þvítarinn þvítarinn áttvög þvítarinn áttvög
þvítarinn þvítarinn áttvög þvítarinn áttvög

Og forá hans var skerkari dag eftir dag
 hann dróymdi um líkni og hreyfði
 og lokki eftir umlungum fann hann silt fag
 og þridustu hatti hann reidi

II.

frá lídri var þuma og ljel hann i haf
 og lokkinn hann fullraði þórnir
 og saknata - þáinn sem guð honum gaf
 þau glitruðu og þundu af bránni

Og þeygðit þat veltist um þreyðandi sjá
 i fliti til okunnra stranda.
 Þu dagurinn minndist við þyggjuna blá
 sem þrokti og þauð upp á þanda

Og lokkinn var iðl upp at okunnri stönd
 þau allat hann stóð silt at þeyja
 þri þor hann við almállu þeitolgu þónd
 at þerða og allaga þeyja

III.

Þu lóndi hann á fjölu við þjórn af sól
 og þórnunum hann sagði við þelómna
 "Stu þekur at einast minn þaminnu þýð
 min þeyri þý þáfrandi þinnu."

Og minninn lauk hann með listamann þrag
 og þórnandi þjórnna i augum
 og glötur hann var þórnann dýðleg i dag
 þu þórnandi þórnit i þaugum.

Þu þuð vildi hann halda i þaugum og þinn
 og þinninn var smillingens þjórnna;
 þu allþragþránn þinn þýðþórn þinn
 i þáfrinn hann lagði með þórnna.

V.

Og þinnleiddi þeyri hann sem smillingu þinninn
 af minni hann þalinn var þýður
 og þuð var minn þekinn þi þórnflis þinninn
 sem þórnit: þórnur við þú

I þalinn hann þröta minn þórninn þórnit
 þri þórnna þri minningu þiðu
 og þeyðit þit þerka á þórninn var þeill
 þri þýðat þri minningu þiðu

Og þinninn þinn skýllit og þiðit hann þi
 i þórnþröðu, þeillinn þinninn
 og þórninn þrau þórnna minn þeillandi af þri
 og þeillit þok þið at þórnna

"Stú þu þú þú þú eldgoðinu hlekkinn á um þúls
 og þúlsat e þúlsu um þúls
 mill þúls þúls var alllangt þúls þúls þúls þúls
 at endingu sjálfum þúls þúls"

Þú áfangastöðinn frá lokkinn þúls leit
 frá lengi þúls þúls verit at þúlsþúls.
 "Stú þúls e þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúlsþúls at þúls þúls þúls."

VI.

Þúls þúls þúls þúls og i gúðstúls þúls þúls
 með gúðstúls þúls þúls af þúlsþúls
 og þúls þúls þúls þúls i þúlsþúls þúls
 og þúls þúls þúls þúls i þúlsþúls."

Þú þúlsþúls þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúlsþúls þúls þúls þúls þúls
 þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúlsþúls þúls þúls þúls þúls."

Þúls þúls þúls þúls "Stú þúls e þúls
 og þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúlsþúls þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúlsþúls þúls þúls þúls þúls."

Þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 þúls þúls e af þúlsþúls þúlsþúls
 og þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls"

"Þúls þúls e þúls þúlsþúls og þúlsþúls þúls
 og þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 at þúls þúls þúls þúls þúls þúls"

"Þúls þúls þúls at þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 at þúls þúls þúls þúls þúls þúls"

"Þúls þúls i þúls þúls þúls þúls þúls
 þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 af þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 þúls þúls þúls þúls þúls þúls"

VII.

"Þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 og þúls þúls af þúlsþúls þúls
 þúls þúls þúls þúls þúls þúls þúls
 at þúls þúls þúls þúls þúls þúls"

Styr þórninn lyflu á hjórnandi við
og lifgubur þráttana og þarid
því geng þú með labandi lífid við blid
og legg ul í sálvika varit.

Ásgimur Kristinnson

Sumarkvöld

Þagur lidinn þurdu þjall
þekkt ei lidinn þengur.
Þöngvaktidinn þafir málk
þil lil víðar gengur

Þvadar alla íþa þinn
eykur þrygla þinnur
ara, þjalla, iðgron þinn
þugi og þjallabinda

Vandabakild

Skatta

Skattan þjallit þanna. Þjil
þeir þrijak og þjóðum
þjóstum þiki þylur þil
þrammá rjulla á þjóðum.

Vandabakild

Stærð skrifur?

Styr þá er ekki veit þérin gornall mála-
liattu. Þez er ekki þinnu ad vera þengi i þetta
magnsmáttelazzi skka, enda er mje ekki enn
frá ljök hveik þá þjellazttapur skfnir. Stærð
þann skfnir þann, þil þlarfe og þann þvanda,
sta afur á þak, afur i þakunngþur gleytt-
unna. Þá minn sjánnmitti geir þann i
rauninni þvazk, ad minna þarli skfnir þann
ekki þann. Styr þinn þann þalla þil á þanna
þjellinnun, eins og þann sje ad þida eftir einn
þveju þráttavarkia, sem sje ad gera þjellazit
valdukt og mikit, ein þell þveift sje þinn
sta þallu þil þell ad þikk mjei veda.

Þrot var þinn gannan ad vika þvat
þjellazit geir þú, þú - þrot heldur 3-4 þinn
á veki þvejun mjeþaðleza þilla og á þinn
er þarlitit geir þil ad gþota þannit og þvadu.
þug meðlinna þell þve þil annast, þenn sli
þi ad vera þjella og sjálfþaðaða málit á
þazttara þjellazinn, þvi ein þell veda þat ad þei
þenna maffrit þinn. Styr þu heldur þat
1-2 skennanir á ári- og upplidit -
þella er min dauði en ekki á líf.

Ílil mill e fráð að þá félagskapur, sem
ekki hefir eitthvert gófugt markmið, einhverja
fagra huggjón að líta eða sláfa fyrir, forí-
ið aldrei til lengdar, e lígi ekki skilið að
frífær, því frá gelu aldrei neill goll af
honum leill. Við margum ekki fála slíkt
væða hlutskifti akta félags, en ef áttæst e á-
gel sje þe ekki beita en frá veði.

Gyðku frýktir þetta mi sjálfstækt hærð e
af til vill rangtáku dómur, en frá dómi
mi hve eflir imni skotun e því máli
sem ánum.

Verkfrin en frá mæg hje, sem anna
sláta, að við gelum ekki þarí því vit af vit
heftum ekki mæg af sláta af vit áeim vildum,
en frá e þess áandans deytt e þorgráta eflir
illum félagskap hje af frá nema áttæst
af gva til þess af halda líftömmi e sjálf-
um hje.

þe býst vit af ungu af áttæst sem e flil
laginu eum sláta á sama hvenig veit-
unum veitir af i þarállummi vit þaróslat-
ina - um ungu fálkit. Við eum fléll
þim þessara veitir e líklega fléllum heitum

hlíll til herra, eða svo allir frá að vera.
Skyldi mi ekki þerra af ungu fálkinu þra
in veitimmi af frá allir þar á góðum e frá
unum félagskap, - félagskap, sem fléll e
fróml unni af því af gva veitina áttæst
fjúr hina uppveimanti þysilót. áttæst fléll
þella vel þe vel af frá sje lektí til áttæst
unar.

þe hje, þarí áttæst en þe gekt e fléll
e eflir frá - frómlit þáveira áttæst frá flití
gagnat frá frá fléll mægum þella fléll,
akta vera líml "humbur," e frá mímum fjór-
arimti allt ekki af áttæst þaus, eflir frá sem
frá hefir þómið mje fyrir fjóru áttæst þe
géril me límm þess. þeja, félagsáttæst
vit ekki af þetta þaróslat hóndum e áttæst eill-
kvat, flýllja áttæst um hveð frá mál, e
flil gagn e þessa mi veða, fála ekki áttæst
málaskotum e áttæst hlýppidómá, sundra fléll-
imur eða áttæst me límmum þess e flákka gva-
vel þeim málum e fléllit leku sje fyrir hveðas
þe þinna svo þeim, sem þáta hlíll e frá, af frá
þafi flálar líttveitjell, þina þeim af vit fléllum
e gelum frá líka.

Skýrslumál

Slagfelli: "Fid viljum sigr
heimili, þar sem við þurfum"
Etti að þá gistingu af máti
"Ingin. gamli" 1. Skutl. X. ág. bla. 269.

Í síðaru fundi ~~uraf~~ var margt talað um
skembanir. Allum viddum þona þannan um að
vandum þori til að u. m. fjf. Fagnadalingur-
hjaldi telur uppi skembanum í sveitinni en
veit þefir. Þó efill þori að gea sja grein
þyfir á hvaða grundvelli málið var rígrin leza
valla, virðist held að ratumum þeldu einkum
til þess þar orsakir: 3 fjyula lagi til að gefa
immanveita-falki þul á að mjóla þeirna, og glöta
þannig þannid og fjelazlyndi manna á motal
og í öðru lagi til að autu aðrákn utan að, ef
hagb þori, til að ofta fjelazinnu tekna og goöta
þannig þje. þella e auidvitot mjell þann þekit. Þen
eins og fundasmenum suming mynduð á, e vorki
þrepakjöldu-á og þann þvannis þessins, þvannis leidd.
Þó að fjelazit hafi þvannis á þvannis, þvannis
þá stödu ineytanleza illa vit til þvannis þvannis
þvannis þvannis.

Þvannis að þella e mii svo að þi e vit

unandi, e enginn þvannis þvannis, anna en
að fjelazit þvannis þvannis. Þvannis þvannis þvannis
aðrita þvannis gelit e þvannis að þvannis, e þvannis og
þvannis þvannis aðrita, til þvannis þvannis, að
þvannis þvannis þvannis. Þvannis þvannis og anna
þvannis þvannis þvannis að þvannis þvannis þvannis
þvannis, á þvannis og þvannis stöð, þvannis þvannis
vel vit þvannis þvannis. Þvannis þvannis þvannis
þvannis þvannis vel þvannis og þvannis þvannis þvannis
þvannis í þvannis að þvannis stöðum e þvannis þvannis
þvannis stöðum e þvannis þvannis, og þvannis þvannis
e þvannis í þvannis stöðum, e þvannis að þvannis
þvannis áþvannis þvannis þvannis þvannis þvannis.
Þvannis þvannis þvannis þvannis, með þvannis að þvannis
þvannis stöð á þvannis á þvannis stöð.

Þvannis þvannis þvannis, ef þvannis þvannis þvannis
þvannis þvannis, veldi þvannis þvannis þvannis þvannis
þvannis, alþvannis þvannis, ekki þvannis þvannis þvannis
þvannis þvannis þvannis, en anna þvannis þvannis
þvannis þvannis þvannis þvannis þvannis þvannis þvannis
þvannis í þvannis að þvannis þvannis þvannis þvannis
þvannis þvannis, allt ekki að þvannis þvannis þvannis
þvannis.

Þvannis þvannis þvannis þvannis þvannis á
152

meðla síðan að eignast heimili, en miklar
 líkur fyrir því, að þelagslífid verði svo stórt,
 lezt og áttatandi að þelagatalandi aukil þjáði
 miklum mun; og ungmennafelagsþrúgðingur
 en svo gáfuzar og af gáðum ráðum runnar
 að þar alla þad sannarlega skilid að minna
 kosti helmingur af fullanum fálki í sveilunum
 skipaði þje undir mecki þeina.

Þen þad er víðanlega ekki ríð að þjáfin þje
 þeign af mörku líkoma þil framkvæmdanna vandr-
 ar. Þen máttakid þjeir, vilginn drögur þálf þeina
 þaf mri ungmennafelagid og þeinn þjelagid drögju
 þeinn helminginn þvart þá veri sigurinn þing-
 inn og markinn vát.

Þella er af þil ríll að gva þje af þeinn
 vandr, en þad sýnist þe þe þe þe að „vindr er
 þallur þrotinn.“ Þeikafelagid þaf nauðsynlega
 þenluga þeinn, þil almenna þun þe þe þe
 o. þe, en þad þeinn mri vát e, og þad eþki þeinn
 mri eþki þeinn að vera þluggarnál þandanna
 en ungmennafelaginn, að þonna upp þun þun
 þeinn og þad þje marga þeinn þeinn.

Þad er í raun og vera leiddilegt fyrir
 þaf þeinn þeinn og þeinn þeinn er, að

þje skali eþki vera þil þun þeinn, þad er almatt
 állit nauðsynjarnál þje þeinn veit og þad
 þeinn þeinn. Þad er mri að þad þje þeinn
 a þun þeinn þeinn af sveitarþeinn en þeinn
 meynur, að þeinn í þun þeinn en af þeinn
 leiddir. Þeinn þeinn þeinn þeinn við mri
 vát að þeinn, er eþki eþki svo vát en
 þeinn þeinn er, að vát þeinn þeinn að þeinn
 þeinn, og þeinn þeinn þeinn þeinn og
 þeinn þeinn. Þen þeinn þeinn þeinn þeinn
 þeinn, er eþki eþki mri að vát en þeinn og
 vát, við þeinn þeinn all, að undir þeinn
 mri þeinn þeinn, áttit þeinn, og þeinn
 þeinn vát; og þad er eþki þeinn þeinn þeinn
 vát þeinn eþki á mri þeinn þeinn.

Þeinn þeinn eþki að þeinn þeinn þeinn
 þeinn þeinn eþki þeinn, að sveitarþeinn
 þeinn eþki þeinn þeinn að vát þeinn og þeinn.
 Þeinn þeinn þeinn, að mri þeinn þeinn
 þeinn að þeinn þeinn vát þeinn að þeinn þeinn
 þeinn þeinn að þeinn í mri þeinn en þeinn
 þeinn vát me, þeinn þeinn þeinn
 þeinn þeinn í þeinn þeinn í þeinn
 þeinn þeinn.
 S. Þeinn

Flókur

Þú frá vinur rogar hálft
 vill um heiminn fara,
 hugsjónir frá eftan állt
 þenn ekki er þátt at spara

Vilji þú minn senda þig
 pólargeista í nóti,
 góði vinur, gleymdu ei mjótt
 gæðu lílit kvóði.

Væði all á annarum ney
 eftir göngu þinna
 Vél mun bida at baki þig
 fjóll þóttin þúttu at dýma

Fæddist kvóði í hárrí tröll
 bjeldu á langa veyim,
 í dómum mómma ekki ill
 undu pólarvegin

Gymsum dæng vóð at þann
 at arka ney í fjóttin

er þann sá hvat skinn skant
 skólamannaþjósin

Þenn frá mun þann margu tora
 margt í lögn og ljótum,
 frá at grætt grói á
 gömslum húsa slótum

Þenn mig nóddi ofl í byl,
 enn of fæddist slaka
 fjóll þúttin glæddi unóttyl
 eyddi og bræddi klaka

Þú at líb frá andas blítt
 og frá þengir nóti
 lattu vinur þóttu blítt
 þessku þinna kvóði

Þóttar þrátt í aultu állt
 all er þátt í summi.
 Stegra máttu þóttu slátt
 hljóma í máttur ummi.

Þe grimmur Þrislimþon
 154

Skollhúfuvisur

Þær skútku voru ríðl sime at Rota um skollhúfuvar sínar. Af þomrat um þeina má ríða, at húfuvar þafi veit lítu veð líkar at sláð. Þinn sagði um sína húfu, at hún voru lóði gongin og þring og þri má iberukandi. Af þar á snóli þvat hún sína skollhúfu á amann veð. Þinn sagði til þomris, frá þeðda allir þoilan- in á sínu heimili sell þona upp og þat. Þeðdi enginn þeina þafl þu gill þrifud at þann þeðdi ekki þomri þomri. Þinn endaði roða sína á þri leid at hún voru lóði djúp og veð þem þerli vildu þafa. - Þarungi nákkus þeyði á þal þeina, og þvat veur þu þem þje þra á eþli.

Þkann þe þtót í skugga þra og skýði roða þina, þra þem þounde þinna þar þáluda þve um sína.

Skalli ömur manaspöng:

"Þinn er lítt í slandi.

Þinn er grunn og þra með þring og þri má iberukandi."

Litkiþýgra þoundin þat þinn frá gjóði skafa:

"Þinn er djúp og veð þu vit þem vilja þerli. þafa"

"Þje á engi þvejum gill þona þe gjóði þona þri þja engun er þu gill at þinn mági lí þjona."

Rilskjóni:

Johannes þom þem þem

Ingimundur gamli.

Blad ungmannafélagsins "Vátrudælingur"

3. köluhlæð | Sunnudaginn 16. mars 1930. | H. Órgunur.

Þve glæð er vor estra - - -

Þessum kemur saman um að estra
því segurði kafla mannesfimm. Þá er
hugusinn brót-leikilegastur fyrir niðar og
fagras hugsjónir, og þráir að koma þeim
í framkvæmd söðis mestu og er elskasta
aflið í sál eskumannsins.

Allt, sem til fullorðinsáa kemast, eru

þá kinnis at eita eskurnir. En hvernig?
 Öllum ebbi at vera það metnadarmaal at
 eita henni ekkis til einkis, kappkosta at
 nota eskurnir vel, minnast þess at þau
 eru undirbúningstími mannsins, undir
 starf það er fullorðinsárin leggja þannum
 á hendur, - og sá tími kemur aldrei aftur.

Það er einn misjafur, eins og menn-
 isnið eru margir, hvernig eskurnir er
 eitt þinn notað hvernig slund til náms
 og starfa, og annar sje varla hildar, annar
 máttel eitis limanum i gleum og gletti,
 lifit ateins fyrir líðandi slund. Þinn þing
 er ein mill þar á milli, o. s. fr. —

Þótt á mi eskur heldur at vera for-
 laust starf eða stöðugar leikur! Þóttu! —
 Sá sem aldrei ann sje hildar þá alvör-
 stöfunum, þann þess vorri þá einu villur
 vegar og þinn sem lifit i sífelðum gleumi
 og gjálifi. — Gledin er deysmetasta
 eign eskurnar, og enginn eskurnar eða
 þona ebbi at láta undis höfuð leggja
 at skemta sje á hollan og saklausan hátt
 og umfram allt notað hvi og einu at lora.

at skemta sje, lora at leita gleimmar þar
 sem þana er at finna, annas gelur svo
 farit at þinn eðlish aldrei. — Lönn gletti
 og hvein, er þitt sama fyrir mannum,
 sem sólasljósið fyrir justinnar góndu,
 og sá sem neitar sje um saklausu gletti i
 esku sinni, kastar þá sje þeim fjátsjóð er
 enginn vill missa og eðlast hefist.

Stu á limum þykis enginn fullþor
 at takast á hendur starf fullorðinsárin
 nema þann eiti svo, og svo mörgum áund
 esku sinnar á skóla bekkjunum og lesi og
 lesi. Fjassi sje það mi þá halda
 á milli skólunum og þessum bókunum,
 en þá er ein bók sem þeg þygg at sje
 oflíð lesin af eskulífi mílimans, og
 það er bók náttúrunnar, þá þvat er
 mannum hollara, andlega og líkamlega
 en at dvelja sem mest ut i fjálori nátt-
 úrunni! Þin íslenska náttúra
 hefist i sje fölgir þau þesskilyf sem esk-
 unni eru hollust. Þvat er betur fallit til
 glets þessuðar tilfinningu og þessuðar þar, en
 þinn skridgronu dalis og skinnandi vötn,
 157

hvat & fequm fyrirmynd þjaskes og þarlamennu
 en fersanis og freyðandi straum þungi áma,
 og hvat lyfðis heganum þorra, mæ sjálfum
 gaddöminum, en þinnu alblisndi þinnin
 mæ mæðs ljasa skrautinnu, á heid skynu,
 islenku vetraskvæði?

Sá fet mikið á mris, er lokar þaugum
 þinnu fyrir fequm og lign islenkuat málum
 "Nýtt mæðs þenna mæð mýjnum
 þerrum" segis mállekt. Þess ung kyndót
 á einhver þau mál á slefnu skri þinni, &
 þinn eldri á skri, og þess of þil að líka
 þonnauga. Þess kyndóts sem mæ eru upp,
 þinn eldri og þinn yngri, eru ungin undan þen-
 ing, eskar þinnu andið þinna eldri gap-
 vaðt þinnu sem þinn best fyrir. Þess þess
 þess er, þess þess þess þess sem mæ eru, þess
 þess þess? Þá lekur mý kyndót á, kemur
 mæ mýjas slefnu og strauma í þess þess, og þá
 er að muna ^{stíð} að þess þess þess þess og
 skilning, sem þess fyrir framfarumálum.
 Líkt er auðvelt of þess og einn þess þess
 að þess þess mýgu í andu. Þessa sál
 þess þess lausa við þessum líkamans

og minnst þess að þess sál er ávallt ung,
 undir silfubessum. Þessa þess um að
 veita straumum þessum glet og sammas
 fequm í sál þina, — þó eldri þinn
 skri, — þess glet þess glet, þess
 þess, og þess þess, en sál er þess
 og sifog. Og hvat er sifog þess
 en sifog eska? — —

— F. S. —

Allis jafnis!

Þil er auðlenskt ^{afmýri} og er á þessa leid.
 Mæðs og þess, sem unnu, voru að ganga
 upp of þess þess. Þess var þess mæ-
 þess fullkomnum. Þess þess mæ þess
 þess, er var mýgu þess að þess og
 þess þess þess, þess fyrir allar þess
 þess og sifog, er sál á þess þess.
 Mæðs þess þess, þess þess.
 Þess þess þess all-langt uppstíð
 þess, leik þess mýgu að þess á þess.
 Þess þess, að þess var sifog og var að
 158

leggjað fyrir. Antonius allad rjet vilanlega
 at lala fyrirberast hjá henni, en hún bat
 hann at halda áfram og reyna at ná lak-
 maski ferdasinnar, kemast upp á efale
 Lindinn. Þvat hún nú eincell, at hann
 ekki ad ná lakmaskinu, en hún stóti, í
 þessu lífi. Antonius kvatst aldreis myndi
 yfirsgefa hana, enda fól allur heimurinn
 von í bosi. En hún bjell áfram at lidja
 hann at lala ekki neikleika sinnu hefka
 fót hans upp á Lindinn. Allt í einu
 þagnadi hún, augu hennar luktuð aftur
 og náfólvi bseiddist yfis andlit hennar.
 Þá var þat at Antonius lá ist at yfir-
 begast af henni, og í óvontingu hrópadi
 hann: "Gelus enginn á jarðri hjálpat henni."
 Lakmaskalaus röknedeu fylti sál hans og
 honum farsel hann einmanna og yfirsgefinn af
 öllu. Allt í þingum hann var snjót,
 ómusky andi, hetball dauðans riki. —

Þá kom eitthvat mjúkt ist hönd hans,
 þá var hundusinn, þryggi förunausinn,
 sem hann var alveg léinn at gleima.
 Hann slékti hendur hans, dilladi röfurni

og þrygdi rjet upp at honum, eins og til at
~~stóta~~ eftirlekt hans á rjet og votta honum
 þannit sína, minna hann á at þráll fyrir
 all von hann stóti einu.

Allt í einu lék hann at sperra eyru
 og hlusta og getta ist og ist. Og innan
 skams hljóp hann heul og þvat þak ist
 snjóstkafl einu ^{mitum} at veit eins og hún upp ist
 andrinni í nokkruum fjarska. Ad vinnu
 spori kem hann aftur í ljós, og tvís
 menn met honum. Antonius hrópadi til
 þeirra: "E. þit kemid of seind. Þit sé sem þeg
 elska st dain". Þu amas at kemumadurinn
 huggadi hann og sagdi at hún von ekki dain
 heldur aðeins fallin í yfistit. Þit mælt
 hjel hann hana drekka ríkva nokkru
 ist flösku st hann hafdi meðferdis. Ómadi
 hún þá augun og hrestist furta fljótt.
 Amas at kemumanna lék hana á amma
 sína og bat hana broll.
 Þu st Antonius alladi at halda áfram
 ferðinni, fann hann, at þraflar hans vonu
 þrotit, hann gat ekki gengit. Hjel þá
 at kemumadu, hann dreypa á flösku sinni

og streymdi þá mjöll fjör um hann allan,
 og gagnlok hann svo að þonum fanel
 hann gela goðlið af gleði, í stað þess
 að gráða af sorg, sem hann hafði gert
 sjölv áður. Þrauti hann mi af stað heilur
 og endurverður. Þen allt í sínu mundi hann
 eftir hundi sínum. Hvað var hann? Hann
 mætti við og sá að hundurinn lá hreyfingur-
 laus, eins og dauður vor. Þá broddi
 hjarta Antoniusar til meðauðvunar, og
 hann sagði við fylgdarmann sinn: „Ef til
 vill er veðlingur hundurinn aðeins meðvildur-
 laus. Ef þú þonum heilsuþykki þinn, svo
 hann mægi vakna til lífsins.“ Þen fylgdar-
 maðurinn svaraði: „Stemmig gætur þú látið
 þjót dafna í hug, að þú fari að eida þinn
 dýrmæla heilsuþykki minum í hund.“ Þen
 Antonius bjell áfram að aumkva þinn fjör-
 folla fjelaga sinn og leiða fylgdarmannum
 að bjarga þonum. Þen hann sagði: „Því er
 þú að rokenna þessu dýri, sem er meðvild-
 undarlaus og fimmur þar eigi til. Þú hefir
 heldur staki gott, af þá að dvelja þjót
 þegar; þú ert heldur að veina að kamast

sem fyrst í húsaskjal, þar sem maður leitur
 þin, þú fól og þri, og stak en staki síl
 — álkona þin!“

Þen Antonius svaraði: „Þú fót mig aðlei-
 til að gefisgefa þenna veðlingu þjótta hund,
 þjót en þjót veit með vissu að enginn man-
 þjót mættur gæti bjarga þonum, og ef þú
 vill staki gefa þonum af heilsuþykki þinnu
 alla þjót að þon þann á öllum mjet þeim í
 þlaustind, til þess að vita hvort þilinn gætur
 staki vakit þann til lífsins, þá þjót vil staki
 láta þann þjótta þjót og láta lífa sítt í
 mjetum.“ Þá sagði fylgdar-
 maðurinn svö svöð sem fól í þjót þeilan
 þeim af þosleika: „Þrið, þú hefir vissu
 þjót þilinkat þjót þina mjöllu mjetum,
 og mi mjet þjót að þoskaþraut þin er veður
 þosleikans, og mjetu veða sinn af veðinga
 mjetum manþjótum. Þjót mjöllu vissulega
 þjót bjarga þinn þjótta hund þinnu,
 staki eingöngu þin veður, heldur af þosleika
 til þins mjötta þoska stakar á þoskaþraut-
 inni.“ Og þann þjót hundinn þoska þjót
 sinni, lyfti þonum upp með veit og þar

hann hinsda áfangam

Þannig líkus ofindýrin þessu sta líkinga-
sögu. Þat ma lesa þat milli línanna at
Andrius hefti ekki náð lakmasti sínu, of
hann hefti skilríð hundinn eftir.

Mannkynið all er á leit upp á fjall
framfrunarmann. Jég held at þat kemist
þat aldrei, upp á háska lindinn, of þat
hugsat ekki nema um sjálf sig, — of
þat skileis dýsin eftir! — — —

G. G.

Opurkar.

(Hæðir við heyrinn, í sept. 1829).

Þreytilt mann þessi þreytilt
foraut er at síða í lauru
votri, er vöðri slólar,
vill líðin reynast illa
Fölu ský fagra sólu,
— flest þreytilt til hins vesta —
Næðis um hól og hæðir
hel-guðlar verlanjelja.

"Vandvæðastald"

Fagan leik!

Með enskumalandi fjöðum er ekkert orða-
líkelti almennara en "fair play". Orðjett er
þat á íslensku: fagus leikur. Þaunglyndis-
hugmynd ensku fjöðanna er latín felast í
þessum orði.

Upphaflega hefur þat vord haft þat, um
menn voru at leikun. Þegar einhver áttadi at
hafa rangt í leikunum og vinna með brýðun,
bróþudu áttis upp: "fair play"! Þáttu leikinn
vord fagan, matar! Hæftu engin brýð í frammi
síndu engu þrekkis í meinum hlut. Þat er
minnum hvarjum góðum dreyg at vinna sigur
með þri máti. Þat er ódrengskapur. Þengun
ódreng viljum sjá hafa at leikun. "Fagan
leik" var þrátt þat þat manni til manna yfís
allan völdinn. — Fagan leik!

Og svo er þrátt enn. Þengun fjöðis eru
enskum fjöðum jafn-óhulur at leikun. Fjör
þeirra og áhugi, kappgigni þeirra og dugnadar
kemur fram í margu þona kappleikun.
Þat ofa menn sig í marad og fimleika og
stola þraut í hvarjum vöðva.
Þen þrafan, sem gengur þat manni til manna

á hvarjum leikvelli, & ávall þin sama.
 Það & segi mig að þessu sigur þú þýlund með
 einhverjum þingdum. Þekki mig að vera finur
 og massadur til að vera góður leikbóddur sta
 íforllamadr. Þá, sem laugl vill komast í
 líðinni, verður um leit að ofa sig í að láta
 leik sinn verða fagra. Hann má ekki leika
 þeim skjöldum. Hann verður að vera góður
 drengur, og láta leik sinn allan vera ofingur
 í þeim fjóru dygg. Hann verður að sýna
 öllum samgjörni, heði vin og óvin. Hann
 eignar sig aldrei annars sigur nje afreks-
 vork. Hann vitist aldrei á meinum, leikur
 sugan grátt, en heitist oft heði lífi og tímum
 til að njella hlut lílilmagnans. Hann heitist
 aldrei ljekgunu ídrengskaparþingdum til að
 jella andstodinn sinn að velli.

Það & það á leikvelli þat sem menn
 eru að kappleikum. Það á það einnig að vera
 á tímum stórr leikvelli lífsins. Þúfild &
 kappleikur. Öllum mannlegum vitkeiflum &
 líkt hálld og þrettinum sem kastar & þá
 sinum til annars.

Og á hvarjum einasta leikvelli lífsins

elli að vera hrápat. "Fagrau leik!" þugan
 ídrengskap í orti nje alhöfn, heldur drengi-
 leg kasalla. Samgjörni við alla jafn. Þinlegni
 við vin og óvin. —

Samgjörni. Af öllum dygðum & mímá
 í þar vor mammama en skyldi. Elli þú
 leikur lífsins að vera ofingur í þeim. Þú fáll
 & það, sem mönnum yfisleill gengur jafi-
 vngl að verða líkinn í og þar að vera sam-
 gjörni, láta vin og óvin njóta sammanlis.

Og þú & það aðalshilypri þess, að leikurinn
 verði fagra. Að vera samgjörni í dómum,
 samgjörni í máli, samgjörni í vitkeiflum
 — samgjörni að öllum leikum lífsins, &
 einn þinn fequsti vitnisburður sem nokkur
 maður getur áunnid sig. Það & skilypri þess
 að menn skilji hvar amman eins og brotur.

Þú að láta alinnálist vera of stult,
 sta lödit of þungl, sta þá vngskálina ávall
 metar, & kaupmanni sjálfum kemur þetur-
 skelfing sýnis þat lílilm gáfuleika þugafarsins,
 — skelfing drengur þat meit is massgildi
 þess, sem þat kemur sig.

Þinginn & samgjörni nema sá, &

þekktis og kannaðir í þá líkmeiginu til hins gagnstæða, sem felst í eðli hans. Þess mátt þarf að mæla hallaorm í eigin huga. Nákræmas hallamélimgar þurfa fram að fara, hvað sem veldi skal flóti samdrættans og þess líms og augja.

Þess þóttur og þess leikvill þjóðlífs voru. Hann er lítil og óþjellur í samankurdi við aðra. En hann er leikvillur vor, leikvillur ískenskor manna, þar, sem það lílit sem til er af ískenskor í þrótt, leikfimi og gáfuur, kemur í ljós, og þess stökum þar leikvill, og ef þess þynnum að kasta knetti vildum og laughelt þess það þar.

En oft er það þess þess góðum manni til huga angur, að leikvillur er eðli eins fagur og skylti. Þess þess fimmis menn og manna máttur sem vel hann að leggja í á strey.

En þess er oft skotid í þá allt sem síðt skylti, og síðt sordur, er þess var þess í leik. Þess þess máttur oft leikvillur gjalda þess þess þess. Þess þess þess að skotepenn í eðli þess að þess þess og fylgi þess. Þess þess þess þess þess.

annan og gleimis sameiginlegum öm. Þess þess þess þess í leik.

Þess þess þess þess leik íl og þess allan völlum. Þess þess þess þess, þess þess í stjórnvalum eða í þess þess eða þess þess er —, allan aðrei þess þess íl þess þess aðrei við að þess þess þess þess gegn andstöðingum vorum. Þess er þess leikur. En leikvillur drenglyndi, samgissni, þess þess, þess andsalt, þess, sem knetti er kærleik eða er skotid í mátti.

Þess þess þess þess íl um allan ískenskor þess þess völlum:

Fagur leik!

Fr. Bergmann.

(Ath. Þess þess leikvillur upphaflega í þess ískenskor linnaridinu „Þess þess“, var þess leikvillur upp í leikvillur „Þess þess“ og eftir þess þess þess þess þess. — Þess.)

Indversk spakmali.

Lólin & þrjú hminnir, þýflugan þrjú
 Lólufundasir, samleikunir & þrjú
 róluar, gjafmali þrjú autsins, vinuendin
 þrjú hjaslar, ástin & þrjú vrsins, málmali
 þrjú mannfundanna, en allta þrjú
 & ríðeminn.

Þritnum þessum, sem tilur í holdinu, lausni
 fórn og illuun sáðgjafa & besta rýkja upp
 með róluu.

Reins og steinunum verður ekki vell
 upp á fjallid nema með fjrisbrifa og stíla
 en auðveldlega ofan breundit, svo reynit
 og einnig — byggin inni með þerþjunn
 en bestisnit eru auðfugnit.

Sá sem ríðis góða menn, ríðitís
 sjálfau sig. Sá sem fleggís sá kunnir upp í
 loftid, hann for hana sjálfus í kallinn.

Þitel. Þrjúþjón þrjú dællit.

Ingimundur gamli.

Blad ungmenna félagsins "Vatnsdalingur".

H. tilublad

Fimfundaginn 17 apríl. 1930

Þ. árgangur

Helgur.

Í gund inn Battery Park í New-York
 & mestilegar minnisvandi. Þessir á helnu-
 asinnar & þessi: "Helgar minningu loft-
 skyldumanna á skipum, sem hjelu lífid regna
 skyldumanna". Og þar undir eru skráð rím-
 lega luttugu rífu. Þessaga besta inn

ni nífur - hrið vörðala + Michael J. O. Frankelins.
 Hann var lofstekeylamadur á gúfi skipinu
 "Vestris", sem fór í Atlandshafinu í nóv-
 embri í fyra.

Fyrir hjer um bil tuttugu árum krí-
 adí í línuskipinu "Hollarn" síti á Atlandshafinu.
 Það var stölpavork og skipið varð fljótlega eitt
 eldhaf. Þórninn bjargi aflast og forðiel
 orðan framestli. Atlandið var vrtalegl,
 sleykjandi hiti, reykur og sól gerdu loftið
 lítt polatlegl. Þórnur flýðu til manna sinna
 og börnin til moduranna. Allis flýðu aftur
 hluta skipisins nema lofstekeylamadurinn.
 Hann varn í lofstekeylaklefanum, varlus
 af sóti og beurnum á höndum og fótum.
 Blóði streyandi ís fingrumum sem hann
 hafði á sendilyklinum, en kvilumum skeyfti
 hann stöki. Það sira, sem nímabiel í
 huga hans, var, að allur hinn mikli fjöldi
 krumma og basna, elti lífi eill á hans valdi.
 Öllum strískeljum meiri kardiel þessi hugmúti
 matur fyrir björgun farþega skipisins. Hann
 náði sambandi við hveit skipið á eftis öðru,
 og eftir ótrúlega stuttan tíma voru eltki fern

en 23 skip á leið til hinna náðslöðu. Það
 voru skip frá svo að segja flestum löndum,
 og öll fóru þau með þeim meila brata, sem
 þau gátu frolað. - Keldur, og hundruð af fólki
 í lífshöllu. Þá höfðkapur flaug út yfir
 Atlandshafið, og enginn lá á líti sínu, sem fjekk
 þenna höfðkap. Meðan þessu fór fram
 nam lofstekeylamadurinn slanslaus í lof-
 stekeylaklefanum. Fyrir þegar eldusinn ómjlti
 sendisköðina, yfirgaf hann klefan. Hann
 stopnadi lífi sínu í hollu fyrir björgun
 farþeganna, en hann nam fullkominn
 sigur, þó allis björgutust, og sáð hans
 gjeru fljótar en búast mátti íð.

Þen þannig gengur það eltki ávall.
 Þegar "Vestris" fórl var flutnings skip stull
 þar frá, sta svo norri, að það hefti getað
 bjargad öllum farþegum á "Vestris", ef skip
 þetta hefti haft lofstekeylaketi, og þar af
 leitandi vitad um þá hollu, sem "Vestris" var í.
 Í nokkum forja blutskulima mátti Frankelín
 kalla á hjalp. Hann náði sambandi við
 stövar í landi og sömuleiðis skip, en þau
 voru öll svo langt burtu. Samt bregðu þau

þegar slefna sinni, og heyrjodu hit mikla
kapphlaup, en þá mætur komu þau af seint.
Nokkru áður en fyrsta skipið kom á vellvang,
kom síðasta skeyfið frá "Nestris": "Við förum
í björgunaskítana". Og svo var þýgt. Skipin
"American Shipper", "Berlin", "Myriam" og "Wyoming"
björguðu 20 af fjarþegum "Nestris's" en 108 fóru
með skipinu. Skipstjórnin William J. Casey,
mældi að gefa skipið, og loftskrytlamanninum
nám í loftskrytlaklefanum, þegar skipið sótti.

Hann nafn es það síðasta á minnis-
vandanum við Battery Park. Þitt af þeim
fyrstu es Jack Phillips. Hann var loftskrytla-
maður á "Titania", og varð dauði hans
lílefrin þess að minnisvandanum var reyslu.

Það var mjúll fyrir miðnætti 14. apríl 1912
að Smith, skipstjórnin á "Titania", bað loft-
skrytlamannina, Phillips og Bride, að vera
reiðubúna, að senda neyðarskeyti, í lílefrin
af þá skipið hefti rekist á ísjaka. Hann
áleit hölluna ekki mikla, en þá heil að
vera við öllu búinn. Þú minnilum síðar
frumad. sendistöðin á "Titania" L.O.S. — L.O.S. *

* Save Our Souls = þessit sális albas.

Fyrst náðist samband við stíðskipið "Frankford"
þannar "Virginia" svo "Caspalia" og síðar "Olympia".
"Caspalia" var með, en þá fimur línu sigling
í buðu. "Caspalia" kom af seint, "Titania" var
sóttin, þegar hún kom á vellvang. 1600
fjarþegar voru hófnir með skipinu en nokkru
hundruðum var þá bjargat.

Phillips og Bride urðu í loftskrytla-
klefanum, þangað til vatnið náði þeim í bygd.
Síðasta hupun Phillips smesti móðurina, og á
síðasta augnabliki sendi hann henni svo
hljóðandi skryti: "Allt gengur vel Okkur verður
bjargat. Voru ríley". Þú hljap hann fyrir
bort. Honum var síðar bjargat af "Caspalia"
en hún langa áreyndu og vorkið veit þonum
að fullu, og hann hljap skemmu eftir að
hann var kominn um bord í "Caspalia".

Fyrsta nafnið á minnisvandanum es
George Beeles. Hann var loftskrytlamaður á
"Ohio", skipi, sem fyrir rimum 20 árum
strandadi á rífi við Alaska. 200 fjarþegum
var bjargat, en Beeles nam í loftskrytlaklefanum.
þegar skipið sótti. — Önnur meki-
leg nafn á steininum eru h.d. —

Laurence A. Foudhumb, loftkeylamadur á "Rosenerantz", sem fórl 1913. Hann miðaði að yfirséfa skipið. — Donald Campbell Perkins, loftkeylamadur á "State of California" sem strandaði eins og "Ohio" á rífi írd Atlantka. Á frumus minútlum gal hann komið upp "hjálpasbatteri". Hann náði sambandi við nærliggjandi skip, sem þegar þreytlu slefna sinni og komu til hjálpar. Það var svolega slys vildi svo til, þegar víðastli björgunar-keulusinn var drögum ríður, að hann náð með svo miklu afli á huld loftkeyla-kefann, að hún lokast og varð ekki afrenn-astur. Perkins sat þar sem fangi í kef-annum og sókk með skipinu.

Þegar "Manroe" fórl írd strönd Virginie í janúar 1914, yfirsaf Ferdinand J. Ducker ekki loftkeylaklefann fyr en hjálpin var norri komin. Þegar hann kom til ús kefanum meðli hann komu sem vaulaði björgunarbelti. Hann tók af sjó beltid og fíkk þessi. Flud allis björgunarbelt nema Ducker, hann drukknaði. Skipið átti sjó-
 Það með Clifton J. Flemmings, seyftjan á

gandam loftkeylamann á skipi sem fórl 1918. Hann og fjelagi hans, Harry Fred Otto, höfdu sjó láðis fyrir borð. Flemmings náði í planku, um gal haldið honum uppi, en snöglega tók hann eftir komu sjell hjá sjó, sem var sjell þessum að drukkna. Flemmings fórði plankann til hennar og slepti sínu labinu sem hann hafði á plankanum. Plankinn gal ekki borð þau það, en skyldan laud að "ganga víðastli frá huld". Honan björgunarbelt og sagði frá alvirknu en Flemmings drukknaði. —

Þessur þessur, Frank H. Shou, segir á einum slat frá meðildum írdurdi, sem að hann dæmi á segum sinn líka í man-keym sögum. Shou var á stríðsnumum settu eftirlitshandum írd loftkeyla slóðar þessum í Frakklandi. Skatlarf hans var að fylgja þreyfingu "Zeppelinanna" með hjálp "kóda" sem franskir þessum hafði komið yfir. Noll sína var kúist írd áhlaupi á Grundinaborg, "og maður þeyrdi" segir Shou þvering loftskipin von í sambandi við atal-slóðina í Þýskalandi, og onattu sjó möl yfir Grundinaborg.

Í þessu áhlaupi heppnast einu loftskipinu at
kasta niður allmiklu af sprengikúlu yfir
lundum. Snögglega heyrðist neyðarneki,
fallþessa, sem allur var til varnar gegn loft-
árásum, hafði á síðustu stundu hili loft-
skipið og kveikt í þesi.

Loftskryflamaðurinn vissi ögn vel, at
þessi alltaf heit á þessum hafði og dauðum.
Þen samt sem áður kallaði hann á hjálp.
Lof til vill var kannske þýskur kaflakur í grenni
at minsta kosti varð atalstöðin heima at þá
frjellistna. I. O. I. - I. O. I. - og síðast heyrðist:
"Við sökum, hjálp, við sökum --" Það var sleinþýgn.

"Þú getur verið álduagis vissur" segir
Þrou, at þessi menn voru engis meðalmenn,
þá þá maður geti haft ýmsar skotarnir um
loftskipin og árást þeirra, þá at vill, at þessi
menn dæu - sem heljar. "Óg" - þetta þrou við
þessu rýktu þenna loftskryflamann, sem
at hræpa til dauða, en þótt þýgn þá, vinnur
skylduverk sili eins og skert vor. Hann
vissi auðveld, at heitni um hjálp var með
öllu árangurslaus, en þetta var einhkonar
kveðja - síðast þessu þaus til hins býlla heims.

Það kom þýgn, einna líkust og allur
heimurinn vor í dái, þas til eldins í þýska-
landi hlýkynsi: "Reim niður við þróverloft!"
Það var all og sumd.

Reykjavík 30/1. - 1930.
Ligurður Þorsteinsson.

Þeimkenningu gjaldþýgn.

Málarinn Þýgn Páll Þýgn, var sem aðrir
slasþýgnur hann, unjuþýgnast þýngatalau.
Þýgn sinn hafði hann þýgn sýr þýgn
á góðum stad í Þýgn, og unastil fast-
legu sýgn at geta ni sili málarinn sin.
Þýgn málarinn var þýgn hafði sýgn málarinn
þýgn sýgn, en þá kom sýgn þýgn sýgn
þýgn. Þýgn gat þá sýgn þýgn, en lof-
aði öllu þýgn. Þýgn málarinn þýgn sýgn, en
þýgn annar málarinn var þýgn og málarinn
gaf þá þýgn sýgn þýgn, skipaði þýgn
andi þýgn at þýgn. Málarinn þýgn hann

hafa þolin með í fáa daga, þá skyloti hann
borga alla skuldina.

Þúsigandinn yfirsaf svo málslam, en
þess að fá húsaleiguna á þa daga hann er
húsinu. Ríkens lokati sig nú inni og
vann af kappi. Þflit nokkura daga kemur
hann til húsigandans, — og þá kladdur í
ferðaföt — og segir: "Jeg sendi út að min.
A bordinu í hesteryfiru er meira en þú skulda
yðis. Verið selið".

Þúsigandannum leisti okki sem besta þetta,
og flýti sjú þú inn í hesteryfir, en er hann
opnar húðina sjú hann liggja á bordinu
hinnu af peningum, þú gulli og silfri og
allt í sínum graub. Hann flýti sjú þú
og allar að gripa gullpening sem mest hann
lá. Þú óseggjanlegt er þú undrun hans og
þú, þegar á bordinu lá raqum vískilegur
peningur, en þess voru aðins málverk.

Þá sjú hann þva nokkura gamlas flíkur
sem málslam hafi gleiml, hanna á veggum
um. Aelli hann sjú nú að taka þer
döskrandan "flauel"-frakka upp í húsaleiguna.
Þú þegar til átti að taka vand hann þess

risari að fötin voru símig málverk. Þ raunum
sínum þer húsigandinn og segir kunningjum
sínum hvernig hann hafi verið gabbatur af
línum leisa málara.

Stangis sem kynst höfðu Ríkens komu
til að skota þessi málverk þúll sínu komu
þar þengdendingur og þau stóra peningaupphöf
þúll þúll. Þúsigandinn gekk að líkðimí
og kati voru árangur. Þúsigandinn yfirs að
fá meiri peninga en málslam skuldati og
þengdendingurinn að eignast úrfafnaulegt líslauk-
þyll.

B. Þenráts.

Flókur.

Þrátt nú þóast hugsum min,
lítilar gisa fjalla.
Stórus þó lífin sín
lyngs um mí og þjalla.

Óngar lyngis, eyglis þer
ísa-dyngru þýða.
Allt í þring og út um vor
álfín lyngur þýða.

— "þófn" —
169

Fegursta frimærkin.

Alfred Chevretonel gekk eftir þínu fjölfarna ströti án þess að gefa nektum gæmum að umferðinni. Hann var að koma frá móður sinni sem hann hafði heim sóll. Hann var í illu skapi, þó ófinlega þegar hann snýr frá þínu fjölklega heimili. Þennar fann hann sáð til þess að onega ektis breyta einu af þeim helst áskati. Þó hefti líklega mörgum fundist hann hafa lilla ástöðu til að tryggja. Hann hafði áður verið aðstoðarmaður í kúnaðar ráðuneytinu, en var nú giftur anduqri konu, lík þátt í samkvæmislífnum og þurfti ektis að vinna hjá öðrum. Þau þetta líf var svo stíkt þó sem hann áður hafði lífað að hann átti þágl með að fella sig við það.

Hann gekk þágl og hikaandi eftir strötina. Þvenig átti hann að vera gleður og þammyggur samur, þegar vesting móðis hans bjó við með þágl hjó, meðan þeringunum var ávís á þágl hendur á hans eigin heimili.

Hann var í raun og veru fjölkari gæmvað móður sinni, nú, en meðan hann var

þvítt sínu lilla kaupi í ráðuneytinu, þó þá gal meður hluti þess gengit til þennar.

Þau þegar hann gifti sig, varð hann að segja upp stöðu sinni, og konan hans, sem var bók afbrýðisinn og fjöfösl, lét hann aldrei hafa meiri vasapeninga en hann nauðsynlega þurfti. Þúin hafði frá byrjun lítilt ómánu augum á móður hans, sem sökum sfraskorti átti heima í bakari hluta þegarinn. Og þúin eiginjasma og þjögömla kona átti eyna meðauknum til þanda þengdamóður sinni og var svo lasteirta og fjölklega til fara.

Alfred bjell áfram, áleidis heim, dauður í dalkinn, hann gal ektis annað, en verið þramur og þó frá að allur andur þann þann skyldi vera sje eign og í þennar vörslum.

Við ill gólubornit var svo mikil þring að Alfred varð að nema stada. Hann kom þá, - þvítt lítiljum - augu á þínum dauðlega lífþann - þítt glugga, hann á þegar að þann myndu vera seld frimærki til mamma sem söfnuðu stísum þammygg. Kallum sjálfþátt þó hann að alþuga þúin marþílu frimærki og vöru til

sýnis í glugganum, og skildið um á stöð. "Gæmet
frimsteri keypt hjer". Snögglega datt honum eit-
hwad í lung sem fylti hann fögnuði. "Jeg hlýf
að reiga einhverslata frimsteri bók" laukði hann,
sem leit og hann bjeld af stöð aftur.

Reigi allöngu síðar en þetta gendist
hauð frá Chevernet nokkrunum heldri im-
konum sínum til ledsykksjü. Þor sátu
allas saman í skautlegra stofunni og töluðu
þann og aftur um nýjstu dagbrásmálin.

"Es matusim gjar á ferðalagi, sta hvar
hafid þjst falit hann? Vid höfum etki þerjü
að sjá hann í dag" mælti ein vinconan.

"Ste, hann es etki á ferðalagi" svaraði
frúin, "hann hefti gjarnar viljad um keima
og njóta samveru gjar, en það es min sök að
sv es etki, þri ad í dag átti að halda stöð
uppbot á gömlum frimsterium, og jeg fjektk
hann til að fara þangað. Hann hefti í
seinni lüð held mikið vid safnir, ^{allt} en það es öru
þegar öðid nokkut stöð, og vortus með liman-
um nýjög vortuikit, og jeg sje etki eftir að þerjü
þerjü í það. Auk þess þykis nýje etki um
þerjü mill þerjü, þöll hann dáist meir að

dröfningasandlitunum á frimsterium, en
laglegum andlitum lifandi kvemma. Es jeg
etki sjet?" —

Falit fjell mi vidur og omán saman
þoru konumar að sinast hvar. Þoks var
eugin eftir nema frá de Traugne.

"Jeg es nýjög þerjü af frimsterium,
og þykis gela þvöð nýje af að um glögg skýgn
á vortuikit þerjü" sagði hún.

"Es það satt, jeg skal með innögju
þerjü gjar safnir mannsins minns" —

Þor gjar nu inn í herbergi selfreds og
frúin tek stöð frimsteri bók is höfði á skrif-
borðinu, og blataði í hann aftur og fram.

"Hjöd þerjü, es etki þetta hvarða
frimsteri fallet, það es frá lýkveldislimanum
og mestum etkið skimplat. Og þetta frimsteri
bláa frimsteri, frá lörasvona höfða. Það þerjü
keypti matusim minns. Þerjü 225 franka.
Þata þerjü lilla, vortu frimsteri frá Brasilu
skimplat árid 1844 og en hjälþagl 600 franka
vortu, en hann fjektk þau þerjü mikelu
minna. Og þerjü — — —"
Fai de Traugne þerjü etki að þerjü þerjü
171

híftu mall nýje mál, og kemur afseind af þess
 þess kemmu ekki að nota tímarn, — þá var þy
 búinn að vinna miklu meira til gagns en
 þy hef gjört." — Þess mörg en þau orð. Það
 er amasti óvitur að láta líta eftir þess þegar
 máður þess mall einhverjum mál. Amari
 óvitur lítt beði, — þá að komu aldrei á
 opinbera fundi sta samkomur, þy en löngu
 eftir ákveðinn tíma. Þaf einhver þess þy
 á að nota tímarn vel, kappkastar þarn
 jafnan að vera slundris. Þen þonum kemur
 það að lítt gagni, meðan allur þori máma
 er óslundris. Þess óslundrisu öllu að at-
 þy þy það, að þess spilla ekki einnigis þinum
 deymala tíma hlédu og amara

B.

Skritla.

Það einn kemur ís ferðalagi, þaf þarn þy
 vindaþyllu á ferðinni og lýsti þess á þess leit.
 "Fyrst er spjla, svo er spjla, svo er spjla í þess, svo er
 spjla upp, svo er spjla niður, svo er spjla um þess
 svo er spjla, svo er spjla og svo kemur all í ganginn."

Vorhasti

Öðum þess að þessum þy
 þessum þess að þessum
 þessum þessum, þessum þessum,
 þessum þessum.

Þessum þessum þessum þy
 þessum öllu þessum.
 Þessum þessum þessum, í þessum
 þessum þessum þessum.

Þessum þessum þessum þessum
 þessum þessum þessum.
 Þessum þessum þessum þessum
 þessum þessum þessum.

Þessum þessum
 (þessum).

Þessum. Þessum þessum þessum.

Efnisyfirlit bókasinnar.

	Blk.
A. B. J. Svartur	5
— Hvat er framundan?	28 og 44
— Hlitt og þetta	35
— Heklarar sinkarir fyrir kúfjástingum	11
— Fil minnis	19
— Uldarlettur í skallaská 'Isrupps	12
— Úr öllum állum	17
— Upp brekkuna	95
— Nos	20
— Þyddi: Úr endurmenningum Carnegies	58 og 64
a + b: Fil alþinganna	185
a. b. e: Draumurinn	251
A. Kristjánsson: Haldur innkvarn	217
— Sættastíminninn	294
— Hókur	308
— Hókur í öllum állum	193
— Vaskilífan	281
B. Blöndel: Lóan	150
— Hókur og um fackaylluna	195
— Slaka	15
— Hókur	63
— Hlittukind	92
	<u>175</u>

	Bl.
B. Blöndal: Vísirur	14
Vísirur	23
B. Bergmann: Framlíðarmál	287
B.: Tímur	346
B. Þennarson: Þenkennilegur gjaldvegris (þyll)	337
þyddi: Þennungu línuðansacanna (7 og 30)	
Þeyjólfr Þorðsson: Þorþring listanna	153
Aldrei framaf	231
Ejlagshvindi og fjelagarmál	265
F.: Andvikuvisur	220
H. S.: Allis jafnis	317
Hauckur: Fossinn	205
Hannes Björnsson: Lóngvanna seifandi veldi	116
Um þagð	103
Ingvar holti: Til skunnar	143
- F. S.: Þorst Helfris?	301
"Shu glöð er vor eska!"	313
J. F.: Þess góðar	262
Jökull: Lengi og gengismannur	187
K. Þ.: Stökur	77
Lofn: Stökur	339
M. S.: Þen á Sjalla	129
M. Þ.: Stökur	77
Magga-Björn: Þömul fundargerð	73

	Bl.
O. J.: Stisjelli	103
Stökur	102
J. Þ.: Reitt af möngu	223
Stönumál	304
Þitðinnur	220
Þig. Þorðsson: Steljus	329
Þv. Þannarson: Þorbati	349
V. H. Þyddi: Max Stalprían	129
Þandstasköld: Stala	250
Stökur	360
Stakur	300
Stunastököld	300
Þpurkur	322
Vísirur	249
Þorkell yngri: Stíð 1935	63
Þvenig skal sveitarforingur?	87
Þorð. matgagnur: Stull ágríp af stjórnmálarögu Vatnafylkis 38 og 49	
Þ. Þ.: Stjórns Stjórnarmáttel til kammarmálsins	182
Þorsti Stjórnarmáttelinn	117
Ejlagit skakar	127
Þvat á al skrif! Stjórnarmáttel gamla?	81
Staul	84
Þerluveifarinn	128
	176

	Bl.
p. p: Skinni benda	85
— Hekur	77
— Þjuddi: Þvat orðit land þaf einn malar!	159
Utr 19. júní: Þegar Björnsljóni Björnsson fúlfatid.	147
Utr "Unga Island": Þagran leit!	323
Utr vikubl. "Fálkinn" Öþpur lægryfuþjámminn	257
Figurur fimmekin (þjull)	340
Gráur	16
Þitt og þetta	22
Þinn orði skti eiga hann (þjull)	235
Þannanissur	259
Þannatt þvði	221
Þandverk spakmali	328
Þábyliskonan	274
Þáulegt atvði (þjull)	23
Þáurinn hennar	209
Þóllhúfussur	310
Þópur konunnar (aukubenskl)	283
Þótti	285
Þóttur	24, 43, 237, 348
Þóttur	227
Þóttur	282

358

